

עפ"א 47236/11/14 - נסים דוד תמם, יוסף פרוכטר, דוד אוחיון נגד הוועדה המקומית לתכנון ובנייה נתניה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 47236-11-14 תמם ואח' נ' עירית נתניה - בנייה

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערערים

1. נסים דוד תמם
2. יוסף פרוכטר
3. דוד אוחיון

נגד

המשיבה

הוועדה המקומית לתכנון ובנייה נתניה

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דין בית משפט קמא בתיק 8952-09-11, בית משפט נתניה, כב' השופטת בדימוס, ריבי צוק, במסגרתו הורשעו המערערים בעבירות שיוחסו להם כאמור בסעיפים 2(א) ו-2(ב) לכתב האישום ובית המשפט גזר עונשו של המערער 1 למאסר על תנאי בן 45 יום למשך שנתיים, 10,000 ₪ קנס והתחייבות כספית על סך 5,000 ₪ למשך שנתיים; על המערערים 2 ו-3, גזר מאסר על תנאי בן 30 יום למשך שנתיים, 6,000 ₪ קנס לכל אחד מהם והתחייבות כספית על סך 3,000 ₪ לכל אחד מהם למשך שנתיים, שלא יעברו על עבירות על פי חוק התכנון והבנייה.

הערעור נסב על ההרשעה ועל חומרת העונש.

קודם לתיק נשוא ערעור זה, הוגש כתב אישום כנגד המערערים, תיק עמ"ק מספרו 14100-04-09, במסגרתו הורשעו המערערים בהסדר טיעון ונגזר עונשים של המערערים 1 ו-2 לקנס בסך 3,500 ₪ לכל אחד מהם, על המערער 3 הוטל קנס בסך 1,000 ₪ והוטלה התחייבות על כל אחד מהמערערים בסך 5,000 ₪, וצו הפסקת שימוש למגורים באופן מיידי, וצו הפסקת שימוש לבית כנסת שמועד כניסתו לתוקף נדחה ליום 1.1.11.

הצווים לא קויימו ובגין כך הוגש כתב אישום נשוא ערעור זה.

בית משפט קמא זיכה המערערים משימוש למגורים, הרשיעם בשימוש כבית כנסת ובאי קיום צו סגירת החלון, ומכאן הערעור שלפניי.

בנימוקי הערעור

1. בית משפט קמא טעה, משלא קיבל טענת המערערים, כי "אין להשיב לאשמה".
המאשימה לא הביאה ראיה פוזיטיבית לשימוש בנכס השני - כבית כנסת, במועד ביקורם של עדי התביעה במקום, לא היה שימוש בפועל כבית כנסת.
2. בית משפט קמא טעה משלא ייחס חשיבות, כי הציד במקום הוא ציד שהושאר לאחר הפסקת שימוש והלכה למעשה, משמש המקום כמחסן.
המערערים הם בעלי זכויות בלבד, ולא משתמשים בפועל בנכס, ובגין כך היה מקום לזכותם. המערער 3 העתיק פעילותו לאלפי מנשה ומשמש שם כרב עיר והפסיק השימוש במקום כבית כנסת.
3. טעה בית משפט בהרשעת המערערים באי החזרת המצב לקדמותו, קרי, לא סגרו החלון כפי שהורה בית המשפט בתיק 14100-04-09.
המערערים טענו כי רכשו את הנכס והחלון היה פתוח, כך נרשם בטאבו.
במסגרת הסדר טיעון בתיק הקודם, הודו בפתיחת החלון, אך למעשה לא ייחסו להודיה זו כל חשיבות, בשל הפסקת הפעילות במקום כבית כנסת.
4. לעניין העונש - משזכו המערערים מעבירת השימוש למגורים והורשעו אך בעבירת שימוש כבית כנסת ואי סגירת חלון, היה מקום להביא זאת בשיקול בעת גזירת העונש. לא מדובר בעבירה כלכלית, ועל כן הקנס שהוטל הינו כבד. לא היה מקום לגזור עונשים שונים על המערערים ללא נימוק, הן לעניין גובה הקנס, הן לעניין משך תקופת המאסר על תנאי. בית המשפט מתבקש לזכות או לחילופין להקל ולהפחית מהעונש שנגזר בבית משפט קמא.

טענות המשיבה

1. יש לאמץ פסק דין בית משפט קמא בדיוק כפי שהוא, הן לעניין הכרעת הדין, הן לעניין העונש.
הלכה למעשה מתבקשת ערכאת הערעור לבטל קביעת ממצאים עובדתיים, קביעת מסקנות ולקבוע תחתם ממצאים חדשים.
כלל הוא, ערכאת הערעור לא תתערב בקביעת ממצאים עובדתיים, בקביעת ממצאי מהימנות, אלא אם הקביעה הינה בלתי סבירה או נתונה אחיזה בחומר הראיות, מה שלא מתקיים בערעור זה.

לגופו של עניין, דין הערעור להידחות.

1. ככלל, ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאים עובדתיים בקביעת מהימנות, אלא באותם מקרים חריגים בהם בית משפט קמא טעה והמסקנה אליה הגיע, אינה מתיישבת עם הראיות שהוצגו בפניו, או, שבית משפט התעלם מנקודות רלוונטיות שהובאו בפניו, לא נתן להם משקל ראוי, ואם היה עושה כן, התוצאה הייתה שונה, או, במקרים בהם התשתית העובדתית שנקבעה, ממש אינה מתקבלת על הדעת.

2. לאחר עיון בהכרעת הדין, בפרוטוקול בית משפט, הראיות שהוצגו, אני מוצאת כי קביעת בית המשפט הן באשר לעובדות, הן באשר למהימנות, קביעה המעוגנת בראיות שהוצגו לפניו, הוכח שימוש מתמשך בבית הכנסת מהמוצגים ת/3, ת/4, לא ניתן להתרשם כי מדובר במחסן, אלא מקום פעיל לבית כנסת. עדות המערער 3, בעמ' 22 להכרעת הדין, לענין העברת נדרים. מתוך התמונות, עולה כי במקום קיים ריהוט האופייני לבית כנסת, עם סממני תפילה, גם אם בעת ביקור המפקחים במקום, לא חזו במו עיניהם בפעילות בית כנסת, הלכה למעשה, אין בכך כדי לאיין העולה מהמוצגים והעדויות שנשמעו בבית משפט קמא.

מתוך עדות המערער 3 עולה כי תפילות התקיימו בשבת, וברור כי המפקחים אינם עובדים בשבת, ולא יגיעו לביקור במקום זה בשבת, אך יש להסתפק, ודי בתמונות שהוצגו וצולמו על ידי המפקחים.

ובהקשר להודעת הנאשמים בהליך הקודם (מוצג ת/1) ובהקשר לחוזה השכירות בין מערער 1 למערער 3, למטרת בית כנסת, על מנת להוכיח כנדרש, מעל לכל ספק סביר, כי השימוש בבית הכנסת עודו נמשך ולא נפסק.

בית משפט, לאחר ששמע עדות המערער 3, מצא אותה מגמתית ובלתי אמינה.

לא מצאי כי בית משפט קמא טעה משקבע כי עדויות עדי התביעה לא נסתרו, משקבע כי הונחה התשתית הראייתית לצורך הרשעה.

3. טענת המערערים לזכות המערערים 1 ו-2 בהיותם בעלי הזכויות, אך לא המשתמשים בפועל, ולזכות המערער 3, שהפסיק השימוש במקום, נדחת. המערערים 1 - 3 אחראים לאור הוראת סעיף 208 לחוק התכנון והבנייה, יש לזכור כי העבירה נשוא כתב האישום, עניינה, אי קיום צו בית משפט, צו שהוטל על המערערים בהליך הקודם, ומשלא הופסק השימוש בפועל, המערערים, וכל אחד מהם, הם אלה האחראים להפרת צו בית משפט, שעניינו הפסקת השימוש בפועל.

אני מוצאת כי נכונה קביעת בית משפט קמא בענין החלון, לאור הודאתם של המערערים במסגרת ההליך הקודם, ואין כל רלוונטיות לטענת המערער 1, כי בתשריט הטאבו נ/2, קיים חלון, או, כי לא נתנו משקל לסגירת החלון בעת שהודו בהליך הקודם, במסגרת הסדר טיעון.

4. קביעת בית המשפט בשעה שדחה בקשת המערערים, כי "אין להשיב לאשמה", נכונה ואין להתערב

בה.

בית משפט יקבע כי אין "להשיב לאשמה" רק מקום שאין בראיות שהוצגו על ידי תביעה, בהנחה כי הוכחו, כדי לבסס האשמה. בשלב זה, בית משפט לא שוקל עדויות, לא מעריך מהימנות ולא בוחן כמותן/דיוטן של הראיות שהוצגו.

על פי הפסיקה, גם ראיות ראשוניות דלות ובסיסיות יחייבו נאשם להשיב לאשמה. ראה ת"פ 3141/90 **מדינת ישראל נ' קלאב הוטלס אינטרנשיונל**, כפי שצוטט בתיק אזרחי 9064/01 **מדינת ישראל נ' לוי שלום**, פורסם בנבו.

בעניינינו, הובאו ראיות תביעה, נשמעו עדויות, הוצגו מסמכים, וגם אם מדובר בראיות נסיבתיות המסבכות המערערים בעבירות המיוחסות להם, אזי זה המקום להשיב לאשמה.

5. לעניין העונש - קביעות בית משפט בדבר דחיית טיעוני המערערים לראות בהמשך קיומו של החלון עובדה של מה בכך, וכן קביעת בית המשפט כי אין לייחס משמעות לעובדה שאחריות המערערים נלמדת מראיות נסיבתיות וקביעת בית המשפט כי שיקולי כדאיות כלכלית, אינם מהווים שיקול ענישה בלעדי וכי בעבירה של אי קיום צו, שיקולי הענישה נשקלים בפן הפרת הסדר הציבורי, שימוש בנכס שלא למטרת ייעודו, זלזול בהחלטות בית משפט, קביעות אלה נכונות הם.

יש לזכור, כי עבירה של אי קיום צו בית משפט, חומרתה נובעת מעצם הפרת הצו, יש בה כדי לפגוע ישירות בחוק, במשפט, בסדרי הדין, ומהווה פגיעה ישירה בשלטון החוק.

על פי הפסיקה, בית משפט העליון ראה חומרה מיוחדת בעבירה של הפרת צו, בלא קשר לעצם חומרת עבירה הנובעת מבניה בלתי חוקית. ראה ע"פ 4603/90, 1465/91 / 2829/92 - **אדירים חברה לבניין ועבודות ציבוריות בע"מ ואח'**, פד"י מז(2) 529; ראה גם רע"פ 11097/04 ממנו עולה, כי בעבירה של הפרת צו שיפוטי קיימת חשיבות להבעת מסר עונשי מרתיע בעבירות מסוג זה, כדי להילחם בזלזול בצווי בית המשפט בפרט ובתחום הבנייה בפרט.

6. כל הטענות בדבר הקנס הגבוה שהוטל על המערערים יחדיו, נדחות. הקנס הוטל על כל אחד מהם באופן נפרד, לא מדובר במשק בית משותף, או בבני זוג המנהלים כלכלה משותפת. העונש הוא אישי. המאסר על תנאי, הוא עונש שמתבקש בעבירות של אי קיום צו, כעונש הצופה פני עתיד ואשר יש בו להעביר מסר ברור וחד משמעי, כי צווי בית משפט יש לקיים ככתבם וכלשונם, וביצוע נוסף של הפרת צו, לא יסתיים בקנס בלבד, אלא במאסר מאחורי סורג ובריח.

בתי המשפט נאבקים בעבירות הבנייה הפרועות שהפכו כמעט למכת מדינה. דרך הענישה, אופן הענישה, וסוג הענישה, הוא האמצעי הישיר להצלחה במאבק זה.

על יסוד כל האמור לעיל הערעור נדחה על שני חלקיו.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ולבאי כוחם.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ה, 08 יולי 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה